

มรสุมชีวิต

มัทธิว 8:23-27 บอกเล่าโดย
หนึ่งในสาวก

ไม่มีใครเล่าเรื่องได้เหมือน
นายท่าน เช่น เรื่องดิน
แกะ เหยี่ยวที่หายไป ลูก
ผู้หลงผิด ผู้รับใช้ที่มี
ปัญญาและผู้รับใช้ที่
เหลวไหล ยาม และหญิง
พรหมจารีย์ เป็นต้น

พอเริ่มพลบค่ำ เราเหนื่อยล้าจากการพยายามดูแลความเป็นระเบียบเรียบร้อย ผู้คนมา
ชุมนุมกันหลายชั่วโมงแล้ว เขาพากันเบียดเสียดเราไปถึงชายทะเล เพื่อเข้าไปใกล้ ๆ จะได้
เห็นพระเยซูชัดขึ้น หรือสัมผัสเสื้อผ้าพระองค์เพื่อรับพร พระเยซูต้องขึ้นไปเล่าเรื่องจากเรือหา
ปลาลำหนึ่ง เพื่อให้ทุกคนได้ยิน พอเริ่มมืด เราบอกให้ทุกคนกลับบ้าน ภารกิจวันนั้นสิ้นสุด
แล้ว

พระเยซูบอกเราให้ไปอีกฟากหนึ่งของทะเลมาลิลาย เพราะพระองค์ทราบว่ามีอาการ
อีกอย่างหนึ่งรอเราอยู่ที่นั่น รวากับว่ายังตื่นเต้นกันไม่พอ! เราทุกคนหวังว่าจะได้พักผ่อนเสีย
ที

เราเล่นเรือไปบนผืนน้ำที่สงบ รู้สึกพึงพอใจว่าเป็นวันที่ดี พระเยซูเหนื่อยล้าพอๆ กับเรา อันที่
จริงแล้ว หลังจากออกเรือพระองค์ก็ไปที่ท้ายเรือ ไม่นานนักก็ผลอยหลับไปบนหมอนใบหนึ่ง
ชีวิตเรายากลำบาก เราจึงเห็นคุณค่าความสุขสบายเล็กๆ น้อยๆ พระองค์เคยกล่าวว่าสุนัข
จิ้งจอกมีโพรง นกในอากาศมีรัง แต่พระองค์ไม่มีที่ซุกหัวนอน เป็นอย่างนั้นจริง ทว่าหมอน
นุ่มๆ ก็ช่วยให้หลับสบายแน่

พายุเริ่มพัดกระหน่ำอย่างไม่คาดหมาย ลมเริ่มส่งเสียงโห่หวน ดุจวิญญาณกรีดร้องครวญคราง คลื่นเริ่มซัดสาดกราบเรือ ผมเคยเจอพายุใหญ่มาก่อน แต่ไม่เหมือนคราวนี้ น้ำเริ่มเข้าเรือเล็กที่มีคนเต็มล่ออย่างรวดเร็ว เรายึดกับน้ำออกอย่างบ้าคลั่ง ด้วยอะไรก็ตามที่หยิบจับมาได้ เราทุกคนยกเว้นนายท่าน ผมแทบไม่เชื่อเลย! ท่านหลับสนิท รวากับนอนอยู่บนโซฟานุ่มๆ

น้ำท่วมตาตุ่ม
เรือโคลงเคลง
ราวกับจะ
พลิกคว่ำ น้ำ
เข้าเกือบมิด
แล้ว อีกไม่
นานก็จะจม
เราทำอะไร
ไม่ได้ ไม่ใช่
ทุกคนที่ว่าย
น้ำเป็น ถึงแม้
จะว่ายน้ำเป็น
แต่คลื่นแรง
มาก เราคง

ลอยคออยู่ได้ไม่นานนักในน้ำเย็นเฉียบ

ผมกับสาวกอีกคนหนึ่งเขย่าพระเยซู อ้อนวอนให้พระองค์ทำอะไรสักอย่าง พระองค์ไม่ได้ตอบรับทันที เราจึงอ้อนวอนหนักขึ้น หวังว่าพระองค์จะรู้สึกผิดที่ไม่ช่วยเราให้พ้นภัยพิบัติครั้งนี้ “นายท่าน ท่านไม่ใส่ใจหรือว่าเรากำลังจะจมน้ำตาย! ช่วยเราด้วย!”

แล้วพระองค์ก็ลุกขึ้นยืน จับเสารือ ก่อวกับพายุ! “จงสงบนิ่ง!”

แล้วก็เป็นอย่างนั้น! ไม่นานนักน้ำก็ใสแจ้ว เราหยุดชั่วคราว ชื่นชมกับชั่วขณะนั้น ผมนึกในใจว่าเราน่าจะขอให้พระองค์ช่วยเร็วกว่านี้

พระเยซูมองดูเราและกล่าวว่า “ทำไมท่านจึงหวาดกลัวยิ่งนัก ศรัทธาของท่านอยู่ที่ไหน” ผม
ละอายใจเกินกว่าที่จะตอบ

แน่นอนว่าเรามีคำถามในใจ “บุรุษผู้นี้เป็นใครกัน แม้แต่คลื่นลมและท้องทะเล ก็เชื่อฟังท่าน”
เราเริ่มตระหนักว่าเราไม่ได้เพียงแค่ติดตามรับปีผู้มีปัญญา ทว่าเราอยู่ต่อหน้าสง่าราศีของ
พระเจ้า

ไม่นานนักเราก็ไปถึงอีกฟากหนึ่งด้วยความปลอดภัย ผมได้รับการเตือนใจถึงข้อความนี้
“พระองค์ตอบคำอธิษฐานของข้า ด้วยการกระทำที่น่าเกรงขาม โอพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอด
ของเรา พระองค์ทรงเป็นความหวังของคนทั่วโลก แม้แต่ผู้ที่แล่นเรือไปในทะเลไกลโพ้น
[พระองค์] ทรงระงับเสียงคลื่นซัดสาดในท้องทะเล พระองค์บันดาลให้พายุสงบและคลื่นนิ่ง
พระองค์พาเรามาถึงท่าเรือด้วยความปลอดภัย” (สดุดี 65:5,7; สดุดี 107::29—30)

ต่อมาภายหลัง เมื่อชีวิต
ผมประสบกับพายุโดย
ไม่คาดหมาย ผม
ไว้วางใจว่าพระองค์ผู้
สถิตอยู่กับเราในเรือวัน
นั้น สถิตอยู่กับผมเสมอ
จนกระทั่งมันปลายนชีวิต

www.freekidstories.org